

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 10C/169/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4411212543
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marián Hatala
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2019:4411212543.13

Uznesenie

Okresný súd Nové Zámky v právnej veci žalobcu: REALITY-OBCHODNÁ, a.s., Nová ulica 1588, Stupava, IČO: 36 347 493, právne zastúpený: JUDr. Ján Legerský, advokát, AK Trenčín, Námestie sv. Anny 15/25, Trenčín proti žalovanému: DIRTY s.r.o., Nové Zámky, Ernestova bašta 7, IČO: 46 943 145, právne zastúpený: Mgr. Martin Šutka, advokát, AK Nové Zámky, Ernestova bašta 2524/7 o vydanie veci - vypratanie pozemku a odstránenie stavby, takto

rozhodol:

Súd p r i z n á v a žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa v konaní vo veci samej domáhal voči žalovanému vydania veci - vypratania pozemku a odstránenia stavby a to na základe žaloby pôvodného žalobcu v spojení s upresňujúcimi podaniami.

2. Podaním zo dňa 14.05.2018 žalobca vzal svoju žalobu späť celkom z dôvodu, že uznesením Okresného súdu Nové Zámky 10C/169/2011-266 zo dňa 24.01.2018 nebola pripustená zmena žaloby v zmysle procesného podania žalobcu zo dňa 22.11.2016.

3. Uznesením Okresného súdu Nové Zámky 10C/169/2011-303 zo dňa 31.05.2018 (ďalej aj citované uznesenie) bolo rozhodnuté nasledovne:

- I. konanie o žalobe žalobcu bolo zastavené,
- II. žalovanému nebol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi,
- III. konanie o vzájomnej žalobe žalovaného bolo zastavené,
- IV. žalobcovi nebol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

Citované uznesenie nadobudlo právoplatnosť vo výrokoch I., III., IV. dňa 28.06.2018. Výrok II. právoplatnosť nenadobudol, pretože na odvolanie žalovaného bolo citované uznesenie napadnutej časti výroku II. uznesením Krajského súdu v Nitre 8Co/210/2018-314 zo dňa 12.11.2018 zrušené a vec v tejto časti bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj C.s.p.) o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 251 C.s.p. trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 C.s.p. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 prvej vety C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. S účinnosťou od 01.07.2016 - prijatia zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok, došlo v súlade s § 473 C.s.p. k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok - ďalej aj „O.s.p.“). Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti C.s.p.. Zároveň však uvedený právny predpis v ustanovení § 470 ods. 2 stanovuje výnimky z tohto základného pravidla. Podľa tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Ak sa účastník nezriekne nároku na náhradu trov konania, súd je povinný o trovách rozhodovať, i keď nárok na ich náhradu nie je výslovne uplatnený. Z tej okolnosti, že v návrhu na začatie konania niet o nároku na náhradu trov konania zmienky, nemožno vyvodzovať, že sa účastník tohto nároku zriekol. (viď 1 Cz 35/1979).

Nepriznanie nároku na náhradu trov konania môže viesť k odmietnutiu spravodlivosti a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (viď III ÚS 144/2010).

Zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov konania pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane náhradu tých trov konania, ktoré účelne vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon; tieto sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napr. takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP (porovnaj napr. II. ÚS 31/04).

7. Ustanovenie § 257 C.s.p. preberá (doterajšiu) úpravu z ustanovenia § 150 ods. 1 prvej vety O.s.p.. Účelom ustanovenia § 257 C.s.p. je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

V sporovom konaní sa povinnosť nahradit' trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Aplikácia ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. C.s.p., súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, a preto sa musí vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 C.s.p. sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany konania povinnej plne alebo čiastočne nahradit' trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u

čiasťočne alebo úplne úspešnej strany sporu. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť i na postoj strán sporu v konaní.

Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (citované z uznesenia Ústavného súdu SR z 8. decembra 2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14, a prispôbené novej právnej úprave). Je teda potrebné skúmať pomery nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá.

Judikatúra taktiež konštatovala, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009). Ustanovenie § 257 C.s.p. je teda zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje určitú formu výnimky zo všeobecne platnej zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdomiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie vždy dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je teda existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane sporu a existencia výnimočnosti daného prípadu.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. k § 256 ods. 1 C.s.p.. Žalobca, resp. jeho právny predchodca si už v pôvodnej žalobe mohol ujasniť, čoho sa vlastne v spore mieni domáhať a v ďalšom priebehu sporu sa nevystavovať riziku, že prípadná navrhnutá zmena žaloby nebude súdom pripustená. Z týchto dôvodov súd vyhodnotil, že späťvzatím žaloby žalobca zavinil zastavenie konania, čím podľa § 256 ods. 1 C.s.p. žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Súd sa ďalej vyjadruje k tomu, že nevhliadol dôvod na postup podľa § 257 C.s.p.. Aplikácia uvedeného ustanovenia, ako je uvedené v bode 7 odôvodnenia tohto uznesenia, má výnimočný charakter a musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v okolnostiach danej veci ako aj v okolnostiach u strán sporu; citované ustanovenie sa musí vykladať prísne reštriktívne a do úvahy sa musia brať tiež také okolnosti ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, postoj strán sporu v konaní a prípadne aj sociálny aspekt. Dôvody hodné osobitného zreteľa tak, ako je uvedené vyššie, zistené neboli. Pri sociálnom aspekte sa konštatuje, že obe strany sú obchodné spoločnosti, ktoré vykonávajú podnikateľské aktivity s podnikateľským rizikom a z tohto pohľadu o sociálnom aspekte nie je možné hovoriť. K postoju žalobcu a jeho právneho predchodcu súd opakovane poukazuje na to, že si mali dôsledne uvedomiť, čoho sa v konaní voči žalovanému chcú domáhať. Dôvod späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania uvedený žalobcom v tom, že súd nevyhoviel jeho procesného návrhu na zmenu žaloby rozhodne nie je možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa. K okolnostiam danej veci sa poznamenáva aj to, že žaloba bola podaná ešte dňa 04.07.2011, a znela na vydanie veci - vypratanie pozemku a vypratanie stavby, hoci v tom čase už prebiehalo na tunajšom súde pod spisovou značkou 6C/226/2008 konanie tých istých strán, ako v čase začatia konania tunajšieho súdu 10C/169/2011, kde predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k tým istým nehnuteľnostiam, ktorých vydania, vypratania pozemku a odstránenia stavby sa pôvodný žalobca domáhal v konaní tunajšieho súdu 10C/169/2011. Táto skutočnosť bola dôvodom vydania uznesenia Okresného súdu Nové Zámky 10C/169/2011-49 zo dňa 07.12.2011, ktorým bolo konanie prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky 6C/226/2008. Pôvodný žalobca toto uznesenie napadol odvolaním, avšak uznesením Krajského súdu v Nitre 7Co/28/2012-74 zo dňa 29.02.2012 bolo odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdené. Už aj z tohto postoja žalobcu a jeho právneho predchodcu možno vyvodiť neexistenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa tak, ako to má na mysli ustanovenie § 257 C.s.p..

Poučenie:

Proti uzneseniu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, proti ktorého uzneseniu smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.